

eller mindre Grad, fuldstændig kan der ikke være Spørgsmaal om — den Udplyndring af Fallitboer, som ofte paa forskjellig Maade har fundet Sted i den sidste Tid før Fallittens Udbrud. Lovforslagets Tanke, som Udvalget i det Hele taget tiltræder, er den, at man først bør fremhæve nogle enkelte Netshandeler, som særlig ere mistænkte og farlige for Kreditten, idet de efter Erfaringens Vidnesbyrd hyppig misbruges til at tilvende en enkelt Kreditor en uretfærdig Sikkerhed, eller en Gyldestigørelse paa de andre Kreditors Besættning og saaledes mest ere skiftede til at forhindre den ligelige Fordeling af Formuen mellem alle Kreditorer, som det er Fallitbehandlingens Hensigt at fremfalde. I §§ 20—22 omhandles disse Tilfælde, som bestaa for det Første i, at Skyldneren betaler Gjæld, forfalden eller ikke forfalden, paa anden Maade end med Penge, Buxer eller Børsseffekter, og for det Andet i, at han betaler en Gjæld ved at afhænde faste Eiendomme eller andre Gjenstande, som efter hans Stilling og Forhold maa anses for usædvanlige Betalingsmidler. Det, som omhandles i § 20, er altsaa dette, dels at han betaler sin Gjæld ikke med Penge, men med disse usædvanlige Betalingsmidler, som man kortelig kan kalde det, og dernæst, at han betaler Gjælden, før den er forfalden. I § 21 omhandles det Forhold, at Skyldneren giver Pant for tidligere stiftet Gjæld. § 22 omhandler Execution eller Afsætning, der er gjort efter et af Skyldneren i den sidste Tid før Falliten indgaaet Forlig, eller efter en Dom, der er erhvervet i en Sag, der er anhängiggjort i den nævnte Tid. Disse Fremgangsmaader ere særdeles farlige; de høre til den Slags Ting, som Folk netop gribe til for at begunstige den Enkelte, naar man maa forudsæ sin Fallit som Noget, der om ikke lang Tid maa indtræffe. Den praktiske Erfaring har mange Exempler paa disse Misbrug; det er saaledes meget almindeligt at give Pant for tidligere stiftet Gjæld, og det er jo let at indse, at det er en Maade, hvorpaa man begunstiger den Kreditor, som saaledes faar Pant for en tidligere Gjæld, fremfor de Andre som intet Pant have. § 22 omtaler en Fremgangsmaade, der i den senere Tid ofte

er benyttet, blandt Andet i et Tilfælde, hvor det har gjort megen Opsigt, nemlig i det saakaldte middelfariske Fallitbo, den Fremgangsmaade nemlig, at Debitor imødefommer en Kreditor paa den Maade, at denne hurtigt kan faae Dom over ham eller indgaa Forlig med ham og saa skynde sig at faae Execution, inden Falliten udbrøder, hvorved man opnaar en Stilling, som er aldeles uantastelig. Udlægshaveren kan man efter den bestaaende Lov ikke fravriste, hvad der er udlagt ham. Denne Fremgangsmaade lettes yderligere ved Lovgivningens Bestemmelser om Gjøsteretsbehandling, i Kraft af hvilken man nemlig kan opnaa en saadan Dom og faae Execution gjort i meget kort Tid, ja i Løbet af nogle faa Dage. Det er disse Netshandeler, som ere særdeles farlige for Kreditorernes lige Ret. Med Hensyn til dem er der i mange fremmede Love ligesom bestemt, at de ere ugyldige, aldeles uden Hensyn til, om Erhververen, Medkontrahenten, har været i god Tro eller ikke. Det er det Almindelige i fremmede Love, jeg tør sige overvefende almindeligt, at saadanne Netshandeler, som her omtales, naar de ere indgaaede i en vis Tid før Konkursens Udbrud, uden videre ere ugyldige, saa at Erhververen ikke engang kan faae dem opretholdt, om det end er oplyst, at han ikke havde Grund til at anse Manden for insolvent. Saavidt er imidlertid Lovforslaget ikke gaaet; man har ment, at det vilde være ubilligt at afsjære Medkontrahenten eller Erhververen Adgang til at føre Bevis for sin gode Tro, men har saa paa den anden Side ogsaa hævdet, at han virkelig maatte føre dette Bevis, og at, dersom han ikke kan det, maa Netshandelen omstødes. Gjør man ikke det, taber Bestemmelsen hele sin Betydning, saa kunde man ligesaa godt rent opgive den. Dette er ogsaa Lovforslagets Tanke, men Udvalgets Flertal har ment, at denne Tanke kunde trænge til at udtrykkes noget skarper, og navnlig, at der med Hensyn til §§ 20 og 21 burde gives den den Form, at det blev udtalt, at der i disse Tilfælde er en Formodning tilstede for, at Medkontrahenten har kjendt Insolventsen, hvilken Formodning han altsaa skal afbevise, naar han vil undgaa at Paragrafernes